

[Landbrugsministeren.]

Par Aars Tid; ellers tror jeg, det vil se sort ud for Tusinder af Medborgere, som ikke hører til Landbruget.

Der er en meget stor Forskel i Vilkaarene for de Landmænd, som har overtaget Landbrug under og efter Krigen, og os andre. De har overtaget dem til langt højere Priser, de dobbelte Priser og i mange Tilfælde mere end de dobbelte Priser af, hvad vi andre har overtaget dem til, og derfor har de langt langt større Udgifter til Forrentning, end vi andre har. Det er overfor denne Kategori af Landmænd, jeg mener, det er rigtigt, at Samfundet sætter ind og gennemfører Støtteforanstaltninger til Lettelse af deres Byrder og Vilkaar, fordi de jo ingeniunde kan gøre for, at de tilfældigvis er født paa et saadant Tidspunkt, saa de er kommet ind i den vanskeligste Tid, dansk Landbrug har været inde i.

Jeg sagde ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at den Kritik, der er blevet rettet imod Kriseloven af Oktober, navnlig er blevet rettet mod, at de Landmænd, som var nogenlunde velhavende, alligevel har faaet Krisehjælp. Det drejer sig ikke om saa forfærdelig mange, men der kan jo altid pilles nogle ud; det er ikke let ved en Lovgivning som denne, i det hele taget ved nogen Lovgivning, at gennemføre Foranstaltninger, som ikke kan kritiseres. Men jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der dog vil indrømme, at der var rejst en saadan berettiget Kritik imod, at enkelte Landmænd har faaet denne Krisehjælp, kunde udtale, at de Ændringer, som jeg nu har foreslaaet indført i Loven, ikke bøder paa de Fejl, der var i den første Lov; for de Ændringer, som er foreslaaet, gaar jo alle ud paa at gennemføre en Begrænsning, saaledes at den Kritik, der blev rettet mod Oktoberloven, ikke kan rettes mod Loven i den kommende Tid.

Jeg vil dog sige, at hvis man med nogen Ret — og det indrømmer jeg — i enkelte Tilfælde har kunnet fremføre den Bebrejdelse, at der er Landmænd, der har faaet Krisehjælp, som i Virkeligheden ikke trænger til det, saa vil det blive 10 Gange værre og gælde i langt flere Tilfælde, hvis man gennemfører en almindelig Lettelse i Ejendomsskatterne. Saa vil det gaa saaledes, at selv vi, der har haft Ejendom før Krigen, og som har forstaaet at udnytte Chancen under Krigen, saa at vi for manges Vedkommende er naaet saa vidt, at man ikke sidder med nogen Gæld paa Ejendommen, ja, saa at mange er ret formuende, ogsaa vil

faa Lettelser, som skal betales af Skatteydere, der i mange Tilfælde er vanskeligere stillet end de Landmænd, som vil blive hjulpet ved en saadan almindelig Ejendomslette.

Jeg forstaaer derfor ikke, at man i disse vanskelige Tider kan finde det forsvarligt at vælte Byrder fra saadanne Landmænd, her er Tale om, over paa andre Mennesker, Haandværkere og andre ude omkring paa Landet og i Byerne, som i Virkeligheden er meget ringere stillet end de Landmænd, som sidder med Ejendomme fra før Krigen.

Jeg beklager, at Venstre har indtaget det Standpunkt, at de ikke vil gaa med til en Krisehjælp af den Art og af det Omfang, der her er Tale om til Landbruget, en Krisehjælp paa ca. 50 Mill. Kr., nøjagtig 48 Mill. Kr., til Landmænd udbetalt i et Aar, og som sikkert vil betyde, at mange Hjem kan bevares, som det ellers vil være umuligt at bevare i den Tid, vi er i.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtalte, at Loven ikke var en Lov til Hjælp for Landmænd. Det er vanskeligt at forstaa, hvordan det ærede Medlem kan komme til denne Opfattelse, og jeg føler mig overbevist om, at der er Tusinder af Landmænd, som vil benægte det, fordi den for dem har betydet overordentlig meget. Men det ærede Medlem sagde, at det i Virkeligheden er en Lov, der gaar ud paa at hjælpe de vanskeligst stillede Kommuner.

Mon det virkelig er det ærede Medlems Mening, at det ikke er nødvendigt, at Landmændene betaler deres Kommuneskat? Er det Meningen, at de ganske roligt kan lade være med at betale deres Kommuneskat, naar det kniber med at betale enhver sit? Er det dog ikke saaledes, at de Udgifter, der er blevet paalagt, dem har Venstre selv været med til at paalægge, og Venstre har selv været med til at bestemme, at Betaling dertil gaar forud for alle andre Prioriteter? Er det saa rigtigt nu at staa op og sige noget lignende som det, det ærede Medlem her har sagt, og som af Landmændene kan opfattes saaledes, at de kan godt lade være med at betale deres Kommuneskat, for det er ikke nødvendigt, det er ikke det, der er afgørende?

Jeg forstaaer ikke, hvorledes det ærede Medlem kan komme med en saadan Udtalelse, og jeg kan navnlig ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem kan være med til at nægte at yde den Støtte til Betaling af Kommuneskat og andre Udgifter, som de stærkt kriserammede Landmænd faar ved det foreliggende Forslag; for det ærede Medlem har jo ellers ikke været saa bange